

[Fogh Rasmussen]

Det fremprovokerer en blomstrende skatte-tænkning, fordi systemet efterhånden er blevet lappet, uigennemskueligt og inkonsekvent. Regelsættet er så utidssvarende, at det meget alvorligt truer skatteydernes retssikkerhed.

Venstre ønsker en skattereform for at fremme væksten i den private sektor. Vi ønsker en skattereform, for at vi kan belønne dem, der gør en ekstra indsats, dem, der sætter nyt i gang, dem, der løber en ekstra risiko, dem, der investerer og sparer op i stedet for at forbruge og stifte gæld.

Det tredje hovedpunkt er at stoppe væksten i den offentlige sektor. Statens renteudgifter vil fortsat vokse. Blot for at forhindre statens underskud i at stige skal vi derfor finde nye offentlige besparelser. Det understregede finansministeren så klart i går, og det er vi enige i i venstre.

Hvert år må vi konstatere et pres for øgede offentlige udgifter. Det skyldes bl.a., at der i den offentlige sektor findes mekanismer, som automatisk skubber de offentlige udgifter i vejret. Disse mekanismer må ændres, ellers får vi ikke styr på den offentlige sektor. Derfor er der behov for en reformpolitik, der indfører selvregulerende mekanismer i den offentlige sektor.

Venstre ønsker sådanne reformer, vi ønsker en mere kritisk gennemgang af det offentlige budget. Der er en tendens til, at når en konto først er kommet på finansloven, så er den næsten ikke til at komme af med igen. Den bliver stående år for år og får et lille udgiftsløft hvert år. Vi bør derfor ændre budgetlægningen, så de forskellige konti kulegraves mere kritisk. Vi bør i højere grad måle effektiviteten af de offentlige udgifter.

Vi ønsker, at brugerne af de offentlige ydelser får en bedre fornemmelse af omkostningerne ved forbruget. Vi bør lægge mere vægt på private opsparings- og forsikringsordninger i forbindelse med dagpenge- og serviceydelser. Vi ønsker, at styringen af de offentlige virksomheder bliver mere forretningsmæssig. Disse virksomheder skal skabe et større bidrag til at aflaste de offentlige finanser. Dette forretningsprincip medfører også, at vi må sanere og udtynde de forskellige erhvervsstøtteordninger. De private virksomheder skal overleve ved at tjene pengene selv og ikke i kraft af offentlige tilskud.

I det hele taget skal vi danskere vænne os af med, at det offentlige skal løse alle vore problemer. Vi skal til i højere grad at trække på de private kræfter, som ligger hos os alle sammen. Vi kan ikke løse alle sociale problemer blot ved at bevilge flere penge til institutioner og professionelle behandlere. Vi må også stimulere den enkelte til at gøre en personlig indsats for at løse sine egne problemer. Vi kan ikke løse arbejdsløshedsproblemet blot ved at bevilge flere dagpenge. Vi må også tilskynde den enkelte til selv at forbedre sine jobmuligheder på arbejdsmarkedet. Vi kan ikke løse alle sundhedsproblemer blot ved at bevilge flere penge til sygehuse og lægemidler. Vi må også tilskynde den enkelte borger til selv at forebygge sygdomme og helbredsskader.

I alt for mange år har vi danskere spurgt: hvad kan samfundet gøre for mig? Der er behov for en holdningsændring, så vi i stedet spørger: hvad kan jeg gøre for samfundet? Vi har nemlig alle sammen et personligt medansvar for at aflevere et gældfrit samfund til den næste generation.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror, det var hr. Fogh Rasmussen, eller også var det hr. Gammelgaard, der sagde, at var der noget, de borgerlige partier ikke betjente sig af, så var det selvros. Jeg må indrømme, at det er lidt svært for udenforstående at finde andre ord til at karakterisere det, hr. Gammelgaard og hr. Fogh Rasmussen har præsteret indtil nu.

Jeg skal svare på et spørgsmål, som hr. Fogh Rasmussen stillede: er der et alternativ til den borgerlige regerings politik? Jeg vil gerne sige til hr. Fogh Rasmussen, at der er et i alle enkeltheder gennemregnet alternativ til den borgerlige regerings politik, der hviler på social genopretning, på en skattereform, på tilbageholdenhed med offentlige udgifter og samfundsmæssige investeringer, på en retfærdig og stram indkomstpolitik for alle befolkningsgrupper og en dristig nedsættelse af arbejdstiden. Rigtigt kombineret viser alle beregninger, inklusive regeringens, at det ad den vej er muligt at nedbringe både arbejdsløsheden og underskuddet i forhold til udlandet og underskuddet på statsbudgettet. Vores håb er naturligvis, at dette alternativ,